

David Lagercrantz

Post-mortem

Traducere din limba suedeză de
Alin Daniel Dragomir

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Luciana Crăciun

Design copertă: Jonas Haage / nkel.se

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAGERKRANTZ, DAVID

Post-mortem / David Lagerkrantz ; trad. din lb. suedeză de Alin Daniel
Dragomir. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2813-6

I. Dragomir, Alin-Daniel (trad.)

821.113.6

Titlul original: *Post Mortem*

Autor: David Lagercrantz

Copyright © David Lagercrantz 2025
och Norstedts, Stockholm
Agent: Brave New World Agency

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2813-6

În seara aceea, vântul se întetise, iar odată cu furtuna au venit și câinii vagabonzi, torturați, părăsiți și înfomețați. S-au adunat în jurul bătrânului stejar, ale cărui ramuri se întindeau către cer, de parcă s-ar fi închinat bolții cerești cu treizeci de brațe.

Când a sosit momentul, câinii s-au întins să moară la poalele copacului, iar sfârșitul venea întotdeauna acompaniat de un tremur al singurătății.

UNU

Profesorul Hans Rekke nu găsea nimic în dimineața aceea, nici măcar un castron și o lingură pentru iaurt.

— Doamne ferește, ce s-a întâmplat aici? a strigat el.

Micaela Vargas, colocatarul lui, a intrat în bucătărie purtând unul dintre halatele lui de baie, care se târa pe podea ca o mantie regală.

— *Change, we need*, a spus ea.

Rekke a privit-o sceptic și a tras de un sertar, unde în loc de cuțite erau mănuși de bucătărie și prosoape.

— Este o idee foarte isteată! a continuat ea cu un zâmbet ironic.

— Cu siguranță. Dar e ceva nou și eu nu suport...

„Noul“, s-a gândit el să spună, dar și-a dat seama că nu ar fi fost prea amuzant, ci doar trist și penibil.

— Oricum... a zis el, făcând o pauză, e o scuză bună pentru neajutorarea mea. Ai stat trează toată noaptea?

— Da, cu mult după ce s-a terminat. Pot să-ți fac un espresso, dacă ești cuminte.

— Regatul meu pentru un castron l-aș da, mai degrabă. Și pentru o lingură. Și pentru ziarele de dimineață.

S-a așezat la masa din bucătărie, iar Micaela i-a adus cafeaua, iaurtul și ziarele cu o bună dispoziție de-a dreptul nerușinată și, deși îl irita puțin, în secret, nu o putea condamna câtuși de puțin. Era o zi mare, chiar dacă totul era în dezordine. Un senator excepțional de talentat și de simpatic din Illinois câștigase alegerile prezidențiale din Statele Unite, iar el aștepta cu nerăbdare să citească despre asta și să se piardă în gânduri. Dar nu a apucat să afle prea multe, în afară de titlu: *Obama în drum spre victorie*. Cineva a bătut la ușă, iar el a privit-o cu speranță pe Micaela. Dar ea doar s-a făcut nevăzută în apartament cu trena halatului în urma ei, iar el, cu neplăcere, s-a ridicat și s-a îndreptat spre hol.

A deschis ușa de la intrare. Într-o altă zi — într-o dimineață în care să fi fost mai concentrat — poate ar fi fost interesat, din punct de vedere fenomenologic, de acea secundă când ne așteptăm la orice, pentru ca apoi să observăm ceea ce există, de fapt, și să confundăm, pentru un moment, imaginația cu realitatea. Dar acum doar a clipit și și-a dat seama că vizitatorul era un bărbat pe la vreo 60 de ani, cu trăsături sud-europene și ochi mari, profunzi și căprui.

— Bună dimineața! a spus Rekke.

— Îmi cer scuze pentru deranj, a zis bărbatul într-o engleză stricată.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu este Rafael Corales, a continuat bărbatul. Sunt șeful poliției din Pamplona, Spania. Am sunat de mai multe ori și am trimis e-mailuri.

— Aha, am înțeles! Totuși permiteți-mi să vă rog să reveniți mai târziu. Eu tocmai...

Bărbatul a făcut un gest cu servieta, de parcă ar fi fost prea complicat să se întoarcă cu o asemenea povară.

— Atunci mai târziu, în această seară, a spus el. Sunt la o conferință toată ziua, urmată de o cină.

Rekke a ridicat mâinile în semn de resemnare.

— Intrați, *señor* Corales! Pot să vă ofer o ceașcă de cafea? a întrebat el, întorcându-se în bucătărie.

Dar, desigur, totul fusese o greșeală, și să-l lase să intre, și să îi ofere ceva de băut.

Când Rekke a văzut ziarele de dimineață, a devenit și mai iritat că fusese întrerupt din citit. Pe deasupra, nu găsea cești și, de fapt, nimic altceva.

— E frig afară? a întrebat el, mai mult pentru a-și masca neputința în ceea ce privea căutarea în sertarele din bucătărie.

— Se pare că urmează să vină un viscol, a răspuns Corales, așezându-și haina de blană pe scaun. Ce căutați?

— O ceașcă pentru oaspetele meu. Dar se pare că abilitățile mele de detectiv sunt depășite.

Corales, îmbrăcat într-un costum sobru cu cravată, dar purtând o frizură destul de îndrăzneță — aproape ca o tunsoare cu chică — părea incapabil să înțeleagă, sau măcar să-și imagineze, că Rekke nu se descurca în propria bucătărie. El, care ar fi trebuit să fie marele maestru detectiv și toate cele.

— Citiți despre Obama? a întrebat șeful poliției, aruncând o privire spre ziare.

— Aș fi vrut, a răspuns Rekke fără să-și ascundă iritarea. Impresionant, nu? a adăugat, puțin mai amabil.

— Da, oarecum, a răspuns Corales.

Rekke s-a enervat și mai tare.

— Oarecum?

— Eu l-aș fi preferat pe McCain.

— De ce, Doamne, iartă-mă?

— Un om care suportă tortura și captivitatea în felul acela trebuie să fie o persoană de încredere, a răspuns Corales.

Rekke s-a întrebat dacă să-i răspundă și să inițieze o mică discuție politică, doar *for the hell of it*.

— Dar Doamne-ajută că ne-a scăpat de Sarah Palin, a continuat, schimbând subiectul. La ce conferință vă duceți?

— Una despre colaborarea digitală și tot ceea ce implică ea. Dar cele mai interesante sunt prânzurile și pauzele. Discutăm despre cazuri vechi, iar când am spus că eu și dumneata am fost în contact, toți au devenit foarte entuziasmați.

Rekke a încercat să-și amintească despre ce era vorba și a privit servieta grea care stătea acum pe podeaua din bucătărie, temându-se că vizita se va prelungi. Apoi a căutat din nou ceștile și, într-adevăr, în dulapul de deasupra espressorului acestea erau așezate exemplar. *Un mic succes*, a gândit el.

— Misterul este rezolvat. Ce fel de cafea doriți?

Rafael Corales părea mulțumit.

— O, văd că aveți un aparat de lux! Un cappuccino extra tare, dacă se poate. Se spune că sunteți un maestru în a lua urma indicilor vechi, profesore!

— Nu știu dacă e chiar așa, a mormăit Rekke, în timp ce spuma laptele, întrebându-se dacă nu era mai bine să-l lase pe Corales să-și bea cafeaua și apoi să-l expedieze politicos.

Aceste vizite neanunțate începeau să devină o pacoste.

— Ați putea să-mi amintiți care e cazul dumneavoastră?
a continuat Rekke.

Corales s-a lăsat pe spate, făcându-se îngrijorător de confortabil, în timp ce aparatul măcina boabele pentru espresso.

— Desigur. Pot să vă povestesc în detaliu, dacă vreți.

— Nu e necesar, a spus Rekke, servindu-i cafeaua.

Corales a gustat-o și s-a luminat la față.

— Minunată! a spus el, îndreptându-și spatele. Nu am să vă plictisesc cu povestea vieții mele.

Doamne, ferește-mă de așa ceva! s-a gândit Rekke.

— Doar un lucru vreau să menționez, fiindcă are legătură cu cazul meu.

— Să auzim! a spus Rekke, încercând să tragă cu ochiul la ziar.

— Sunt un om competitiv, a spus Corales.

O, nu! și-a zis Rekke.

— Știu că toată lumea spune asta în zilele noastre, a continuat șeful poliției, de parcă i-ar fi citit gândurile profesorului.

— Probabil aveți dreptate.

— Dar pentru mine a fost atât o binecuvântare, cât și un blestem. M-a făcut să progrez, dar m-a ținut captiv în eșecuri, și uneori am refuzat să recunosc când am greșit.

Rekke a zâmbit încurajator.

— Totuși acum tocmai ați recunoscut.

— Partea bună e că nu mă dau bătut niciodată și tocmai de aceea sunt aici, profesore! Am dat-o-n bară chiar cu cea mai importantă investigație de-ale mele.

Rekke trăgea cu urechea prin apartament, în speranța nemărturisită de a auzi vreun semn de viață de la Micaela. Dar era liniște, numai vântul scutura ferestrele mari, iar

el s-a gândit dacă nu era cumva cazul să găsească o scuză bună chiar acum, ca să scape. Nu îi promisese el, de altfel, înfricoșătorului lui frate că va merge la o recepție astăzi?

— Cât timp a trecut de-atunci? a întrebat Rekke.

— 20 de ani, a răspuns Corales.

— Un caz nerezolvat.

— Nu pentru mine. Pentru mine, rana e încă proaspătă.

Mă refeream la mine însumi, a spus Rekke în sinea lui.

Aș fi avut nevoie de ceva fierbinte ca să-mi alung iritarea.

— Unde s-a petrecut?

— La Santander, pe coasta de nord, în Țara Bascilor.

— Departe, a mormăit Rekke, dar și-a amintit totuși cazul.

— Eram șeful departamentului de investigații criminale din oraș, a continuat Corales. Ne pregăteam pentru fiesta anuală, *Semana Grande*. Nu știu dacă aveți vreo experiență cu tradițiile noastre, profesore?

— Le cunosc mai mult teoretic decât practic, a răspuns Rekke, nu chiar sincer, dar nu era momentul să-și mărturisască vechile păcate.

— Fiesta ține șapte zile, de dimineață până seara. Oamenii sunt de obicei beți, dar veseli, a continuat Corales.

— Însă o tânără a fost ucisă, nu-i așa?

— În prima noapte a fiestei.

În prima noapte, s-a gândit Rekke, și în fața ochilor i-a fulgerat o imagine, aproape onirică, a unei fete care zăcea moartă, în timp ce petrecerea vuia în jurul ei. În mod ciudat, a devenit curios, însă simțea că interesul era mai degrabă existențial. Îi trezea un fel de melancolie ideea de a muri în mijlocul unei sărbători, al unui carnaval, cu euforia răsunând în fundal.

— Trist! a exclamat el.

— Da, foarte trist. Ieșea în evidență, toți spuneau asta. Stătea mereu cu o carte în poală.

— O fată isteță.

— O, da! a spus Corales și a băgat mâna în buzunarul interior al sacoului. Trebuie s-o vedeți.

I-a întins o fotografie pe care o scosese din buzunar. Rekke a făcut un gest de respingere, fără să știe exact de ce. Poate pentru că nu voia să se implice emoțional.

Corales s-a arătat surprins.

— Nu vreți să vă uitați? E o metodă de-ale dumnea-voastră?

— Metodele mele sunt schimbătoare, a replicat Rekke. Dar am o regulă pe care o respect destul de des, totuși. Prefer să o am alături pe colega mea când aud ceva interesant. Dacă mă scuzați un moment...

— Desigur.

Rekke s-a ridicat și a ieșit, a trecut pe lângă pianul din salon și s-a dus spre camera Micaelei, aflată în cel mai îndepărtat colț al apartamentului. La câțiva metri de ușă s-a oprit, copleșit de liniștea din jur, și s-a gândit: *Las-o în pace, nu o implica mereu în viața ta!* Totuși a întredeschis ușa și a văzut-o acolo, ghemuită, cu pătura trasă până la umeri. Părea fragilă, ca și cum își dăduse jos armura pe care o purta de obicei. A privit-o îndelung, simțind dorința de a intra, de a-i mângâia părul și de a-i spune câteva cuvinte prietenoase.

Dar nu ar fi fost prea frumos să o trezească, așa că s-a întors și în acel moment a înțeles că, într-un fel, trebuie să fi zărit deja o umbră a fetei care fusese ucisă. O privire simultan hotărâtă și nesigură i-a fluturat prin minte, dar nu știa ce văzuse cu adevărat în fotografie și ce provenea doar din imaginea pe care și-o închipuia.

David Lagercrantz

— Doarme, a spus când a revenit în bucătărie.

— Păi, da! a exclamat Corales, adăugând cu un zâmbet că este duminică, totuși.

Rekke a dat din cap și s-a gândit că putea asculta ce avea de zis, din moment ce dimineața lui liniștită cu Obama fusese oricum tulburată.

— Povestești-mi! a spus el.

DOI

Santander, 12 iulie 1988

După micul-dejun — care consta din două ouă și o jumătate de pahar de suc de portocale — a plecat spre restaurantul unde lucra cu jumătate de normă. Era ora 9:30 dimineața, așa că Roberto nu ajunsese încă, ca să țipe la ea. S-a așezat pe un scaun la bar, cu spatele spre terasă și mare, și a scris în jurnalul ei:

Câinii vagabonzi au venit odată cu furtuna.

Când era mică, fusese mușcată de un câine comunitar, un *galgo*, nu departe de acolo. Dar pentru că voia să devină scriitoare, fără însă să spună asta nimănui, schimba mereu povestea, iar noutatea era că nu mai voia să descrie câinele ca pe un monstru, ca pe un amărât lipsit de suflet. Voia să-i dea personalitate, iar asta avea legătură cu faptul că citise despre *galgos* în *National Geographic* și înțelesese cât de chinuiți erau.

— Nu sta acolo degeaba!

Roberto venise mai devreme decât se așteptase. Purta pantaloni negri de bumbac și o cămașă albă largă și arăta exact ca idiotul care și era de fapt.

— Mișcă-te! a șuierat el.

S-a ridicat și a început să aranjeze vesela din bar, privind adesea spre apă, gândindu-se la câinii ei vagabonzi. Jos, în port, bărcile de pescuit pleaseră cu mult timp în urmă. Niciun negustor la tarabe. Nu vedea nici măcar un om, ci doar păsări și o pisică slăbănoagă care șchiopăta. Se lăsase o liniște ciudată, probabil că toată lumea dormea mai mult înainte de fiestă. Dar iată... dinspre stânga, de lângă butoaiile roșii cu pești, au apărut doi tineri, doi băieți frumoși, unul blond și grațios, celălalt, brunet și mai înalt. Fiecare avea câte o carte în mână, iar asta era ceva remarcabil pentru ea. Nimeni din cercul ei de cunoștințe nu citea romane, cel puțin nu ca ea, și uneori își dorea ca cineva necunoscut să vină și să o înțeleagă cu adevărat.

— Uite-i și pe sclifosiții ăia! a mârâit Roberto. Să le zici că n-am deschis încă.

— De ce nu le spui tu? a răspuns ea, primind imediat un șut peste picior, și a observat că tinerii chiar veneau spre ei.

Veniți și salvați-mă! și-a zis ea.

TREI

Micaela simțise prezența lui Rekke în ușă, însă fusese pe punctul de a adormi și nu se mișcase. Era complet epuizată. Veghease toată noaptea, așa că a adormit fără vise. Totuși trebuie să fi fost un somn superficial, pentru că a tresărit, ca și cum ceva amenințător ar fi trezit-o. Dar nimic nu părea să se fi întâmplat, în afară de faptul că o voce de bărbat, care nu era a lui Rekke, se auzea în bucătărie.

Nu înțelegea ce spunea, dar părea că vorbea în engleză, în engleză cu accent spaniol, iar tonul sugera că subiectul era serios, lucru care a făcut-o să zâmbescă. A înțeles de ce Rekke stătuse acolo, în prag. Ar fi vrut ca și ea să asculte. De fiecare dată când auzea ceva interesant o voia alături, iar asta era flatant, desigur. Dar nu era suficient ca să o liniștească. A privit halatul lui Rekke, care zăcea pe podea cu mânecile întinse, ca într-o fotografie a scenei unei crime din alte vremuri.

— Sunt o idioată, a murmurat.

Ar fi trebuit pur și simplu să-i spună, să dea afară secretul: „Mă mut, nu e mare lucru“. Dar amâna tot timpul. Cu nervii întinși la maximum, și-a tras pătura peste

față, iritată acum de vocea din bucătărie. *Taci odată!* a spus în gând. *Nu mai încerca să mă faci să mă ridic din pat!* Firește, se gândise de mii de ori la relația ei cu Rekke. Ce erau? Prieteni, colegi sau ceva mai mult? Cu siguranță nu formau un cuplu, deși fuseseră momente... dar asta cu o eternitate în urmă. Acum erau, probabil, mai mult ca frații. Dar nu, nici asta nu era complet adevărat, și tocmai din această cauză se sucea neliniștită prin pat. Îi fusese mereu greu să vorbească despre dragoste cu Rekke, exact pentru că nu voia să strice ceea ce mocnea sub suprafață încă de la prima lor întâlnire din Djursholm, iar de data aceasta, cu Caspar, era mai mult decât un simplu flirt.

Caspar Amiri era inginer la Ericsson și îi ajutase cu telefoanele la birou. O enervase. Era atât de macho și de arogant și se holbase insistent la ea. Seara, o sunase. Crezuse că voia doar să verifice dacă totul funcționa cum trebuie. Dar o invitase în oraș, iar ea refuzase categoric și crezuse că asta era tot. Însă nu se lăsase și continuase să o sune, așa că într-o seară acceptase, „doar o bere“.

Se întâlniseră la Tudor Arms, aproape de locuința ei, pe Grevgatan. Caspar își făcuse apariția într-un sacou gri și o cămașă proaspăt călcată și nu mai părea deloc macho. Dimpotrivă, era emoționat. Îi povestise că e din Iran și că de fapt ar fi vrut să devină medic, dar nu suporta sângele, așa că se apucase de studii la Institutul Regal de Tehnologie din Stockholm¹.

— Te-ai simțit mai bine printre mașinării decât printre oamenii? Îl întrebase ea.

1 Kungliga Tekniska högskolan, una dintre cele mai prestigioase universități tehnice din Suedia (N.t).

— Dificilă întrebare, răspunsese el, zâmbind fermecător, și pentru prima dată i se păruse draguț și sincer interesat de ea.

Descoperiseră că aveau multe în comun.

Famiiliile amândurora fugiseră de dictaturi, aveau frați proști și tați pe care avuseseră tot timpul din lume să îi idealizeze, pentru că muriseră de mult.

Exista o bază comună, iar el avea brațe frumoase.

— De ce m-ai enervat atât de tare? îl întrebase Micaela.

— Făceam pe șmecherul. N-a mers?

— Nici măcar o secundă.

— Și atunci ce-ar trebui să fac?

— E adorabil că nu suporti sângele. Poți continua așa.

— Să-mi arăt latura sensibilă? o întrebase el.

— Dar dacă o să încep să sângerez și nu ai grijă de mine, te omor.

După aceea îl sărutase, total irațional, gândindu-se că era ceva trecător. Dar Caspar continua să o surprindă, și, spre deosebire de Rekke, știa să gătească, asculta altă muzică decât cea clasică, slavă Domnului, iar ea nu trebuia să pară inteligentă tot timpul. Putea să vorbească cum îi venea și, chiar dacă uneori era iritabil și suspicios, se simțea constant atrasă de el. Doar că... nu-i spusese nimic lui Rekke despre Caspar, iar cu cât tăcea mai mult, cu atât Rekke devenea mai fermecător și mai atractiv, probabil doar ca să o enerveze.

Dar în curând avea să-i spună, numai că nu astăzi, când un negru devenise președinte în Statele Unite și un sentiment de speranță se trezise în ea, iar vocea din bucătărie vorbea cu un tremur brusc, ca și cum cineva ar fi murit într-un mod oribil.

A decis, în schimb, să adoarmă la loc.

PATRU

Señor Corales vorbise fără întrerupere timp de trei ore și jumătate, dar în sfârșit plecase, iar Rekke a putut să răsuflă ușurat. S-a așezat la masă cu raportul anchetei pe care șeful poliției îl lăsase grămadă pe masa din bucătărie. Dar nu a apucat să ajungă prea departe. Micaela a intrat, purtând din nou halatul lui, care se târa pe podea.

— Despre ce era vorba? a întrebat ea și s-a așezat în fața lui.

— O crimă nerezolvată de 20 de ani, a răspuns el.

Ea a făcut un gest ca și cum nu i-ar fi păsat.

— Mă refeream mai degrabă la ce ai spus mai devreme despre degetele vizitatorului tău. Sună a ceva tipic ție, a continuat Micaela.

El a dat din umeri și a răspuns:

— Eh! *Señor* Corales era doar agitat și bătea darabana cu degetele într-un mod atât de enervant, încât mă scotea din minți.

— Și cum ți s-a părut acel sunet?

— Nu m-am putut abține. Vârfurile degetelor aveau un sunet de piele tăbăcită și, cum avea și o tunsoare de